

Kirkens ansvar ...

Forts. fra side 8

ning, svada og selvforgudelse har slått ut i full blomst. En skal ikke beskyldes Sigurd Hoel for å ha vennlige følelser for NS eller tyskerne, men han var en sannhetssøker. Og sannheten kan ikke dølgjes. Får en slått den ned et sted bryter den frem på et annet. Så stor en løgn er det umulig å opprettholde.

Det ser ut for at de som skulle være sannhetens forsvarene - i første rekke prestene - har gått på akkord med den. Det er nesten ikke til å forstå. Så når jeg blir spurt om jeg ikke vil gå inn i statskirken igjen, svarer jeg, at så lenge kirken tolererer løgn og bedrag og rolig ser til at en stor del av folket urettferdig har fått stemplet landssviker på seg, så lenge vil jeg være utenfor.

Jeg etterlyser den prest, prost eller biskop i stilling som uredd går inn for sannheten og gjenoppretter tilliten til kirken.

Buddha-skriftene ...

Forts. fra side 7

"Jeg vil påstå at personer som ønsker å betale for slike handlinger, er *historieløse*. Norge var også underlagt et regime i fem år med en overmakt og landssvikere som Nasjonal Samling. Tenk om en skulle rettferdiggjøre tilegning av verdier fra eksempelvis Den norske kirke i form av plyndring fordi det var en makt, ikke valgt av folket som styrte landet."

Odd Thomassen fra Vest-Agder skriver i et brev til oss at han er sterkt fortørnet over at Nasjonal Samling og partiets medlemmer ("landssvikerne") er trukket inn i Budda-saken og at Lyngholm må ha gjort det i ond hensikt, og dokumenterer bare sin historieløshet.

"Ingen har vel bedre vernet om våre nasjonale heligdommer enn hva vi gjorde under okkupasjonen", skriver han.

Også Bjørg Bugge i Arnevik gir i en telefonsamtale tilkjennne samme oppfatning som Odd Thomassen, og mener dessuten at mange av Fremskrittspartiets nye tilitsmenn har lagt opp til en helt annen kurs enn det Anders Lange og Carl I. Hagen i sin tid staket opp.

David Monrad Johansen

Vi viser til vår leder på side 3.

I *Norsk konversasjonsleksikon Kringla Heimsins* finner vi dette om komponisten David Monrad Johansen:

Johansen, David Monrad (1888-), n. Komponist, f. i Vefsn, utdannet hos Karl Nissen og Catharinus Elling og ved musikkhøgskolen i Berlin. Debuterte som pianist 1910, som komponist 1913, musikkannemelder i "Norske Intelligenssedler" 1916-18, i "Aftenposten" 1925-45, redaktør av "Norsk Musikerblad" 1918-19, Komponistgasje 1925-45, medlem av Norsk rikskringkastings programråd 1933-45, av "Kulturtinget" 1942-45. Har komponert sonate for fiolin og klavér, pianosuitene "Nordlandsbilleder", "Fra Gudbrandsdalen" og "Prillarguri", scenemusikk til Ørjasæters skuespill "Jo Gjende", orkestersuite, "Voluspå" (1927, for soli, kor og orkester), universitetskantaten "Ignis Ardens" (til tekst av Olaf Bull), "Symfonisk fantasi", "Pan", "Suite" for orkester, en rekke klavérestykker og mange romanser og sanger, såleis syklusen "Nordlands trompet" og mannskorsangene "Draumkvedet", "Skjenkarsveinen", "Gamle Norig" m.fl. Har gitt ut en biografi over Edvard Grieg (1934).

Som vi vil se: Ikke et ord om at flere av de nevnte virksomheter resulterte i 4 års tvangsarbeidet for komponisten. Vi skal jo ta alt i beste mening, og får tro at "forbigåelsen" er gjort av hensyn til komponisten og ikke for å skåne "retts"opp-gjøret!

Et navn vi er nær ved å glemme - major Einar Sagen

Et navn vi er nær ved å glemme er Einar Sagen, majoren og stridsmannen som i fredsårene falt i unåde på grunn av sitt forfatter-skap.

Allerede i 1946 utga han boken "Statsminister Nygaardsvold, statsmann, strateg og lagabøter". Den kom i tre opplag og tretten tusen bøker ble straks solgt.

I boken setter han statsminister Nygaardsvold solid på plass og gir han ansvaret for krigen i Norge og også for det etterfølgende "landssviker"-oppgjør som han kaller "galskap".

Han tar også fatt i tidens veike ånd i kirke, jus og presse. "Ingen våger å segja frå. Alle driv med straumen viljelaust", skriver han.

Han kommer også med kravet om et stort, rommelig amnesti her i landet, som i andre siviliserte land "der det bur vetuge folk".

I 1947 kom ennu en bok fra major Einar Sagen. Det var "Eit politisk fallittbu"

som i korte kapitler gir hans kommentarer til hendingene i krigs- og fredsårene, hvor han avslutter med denne advarsel: "Det ser ut som korkje folk eller Storting kan ha lært noko av hendingane i 1940. Men "slikt kan mer enn en gang hende" og det kjem til å henda med den kurs folket no stemnar. Aldri hev Noregs forsvar vore ynkeligare.

Folket, som inkje orke bera sine egne våpen, kjem til å få bera framande. Og dei vert mykje tyngtra. Det norske folket orkar no inkje, - det greier no ikkje fleire Nygaardsvoldar. Neste gang ringjar det for oss 3 gang. Og då ringjar det til endeleg avferd.

Då er det ute med gamle Noreg."

Annet sted i dette nummer gjengir vi et kapittel fra major Einar Sagens bok: "Eit politisk fallittbu". Det bærer tittelen "Frontkjemp-rane". Red.

vokser frem, må denne ifølge norsk tradisjon være et eller annet utenlandsk, og våre motstandere er blitt enig om at vi skal være Hitler og nazisme. **Det er just som helt utenkelig at en sådan gjenfødelse som vi har hatt i norsk vitenskap og litteratur og kunst også kan skje i norsk politikk.**

Imidlertid er det et faktum at vi i motsetning til russisk bolsjevisme og fransk-engelsk parlamentarisme og tysk nazisme vil ha **norsk nasjonal samling bygget på norsk åndsliv, norsk næringsliv, norsk folkelyne, norsk rettsoppfatning og livslinjen i norsk historie.**"

Nasjonal Samlings program var i korthet følgende: Et solidarisk norsk folkesamfund bygget opp organisk på yrketslivets grunn, med sterkt og stødig styre: Et faglig folkestyre.

Talsmenn i vår nyere politiske historie, Fridtjof Nansen og Christian Michelsen, gikk inn for fagstyre og ikke partistyre. Fagstyre forutsetter sosial bevissthet og helhetssyn.

Vårt forbilde kan være det sveitsiske demokrati med direkte folkestyre uten parti-regjeringer og ministerkriser med folkeavstemninger som øverste kontrollmyndighet, et land som ledes av uavhengige enkeltpersoner med faglig og moralsk styrke med basis i nærings- og kulturorganisasjonene.

I dagens Norge ser vi tendenser til et partiløst demokrati i forhold til velgerne. Partiene forsvinner ikke, men balansen mellom partienes ulike roller flytter seg. De er blitt svakere som agenter for folkelig mobilisering og utkrystallisering av politiske alternativer. Mange velgere mener at avstanden mellom folket og makten er blitt større, og til liten til styringsorganer og politikere har sunket. En reform av den politiske representasjon vil før eller senere komme.

TILBAKEBLIKK

Av E. L., Oslo

Det første kulturfolk som bevisst og planmessig bygget opp det menneskelige legeme var oldtidens hellenere. Målet for den greske sport var å skape **likevekt, harmoni**. Hippokrates, oldtidens mest berømte lege, uttrykte seg slik: "Alt i organismen er et eneste harmonisk samarbeide", "alt er rettet mot **helheten**."

For Hippokrates var likevekt, harmoni den viktigste forutsetning for så vel legemlig som åndelig sunnhet. Forstyrres denne harmoni, mister legemet (og ånden) sin likevekt og vi blir syke. Det er idèen om kosmos og kaos som her går igjen og avspeiler seg i menneskelegemet.

Tar vi som i dag er godt voksne et tilbakeblikk, var

det disse kriterier som preget mang en ungdoms livsstil. I mellomkrigstiden utviklet imidlertid det norske samfunnet seg i helt andre baner. Vi gikk barskere tider i møte, som påførte ungdommen så vel smerte som skuffelser, en verden full av motsetninger og konflikter. I Norge var det klassekamp og partistrid som behersket det politiske bilde, samtidig som forsvarret ble kraftig svekket.

Fra Nasjonal Samlings opplysningsskrift nr. 4, forfattet i 1934 av sogneprest Knut Geelmeyen, med tilslutning av en rekke prester, hitsettes følgende:

"I våre dager strides vi om vi skal være russisk, tysk, engelsk eller fransk. Vi strides så landet seiler uten styring sin skjebne i møte.

Når en norsk reisning